

Foto: J.C.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Camí de creu

Un dels actes de pietat que la majoria de pelegrins que van a Lurdes de França acostumen a realitzar és el del viacrucis. Es pot escollir el recorregut més antic i més comú, que s'enfila turó amunt i després baixa pel cantó contrari un cop contemplades cadascuna de les catorze escenes on són representades la figura de Jesús i la dels altres personatges que intervenen en l'acció. O bé el recorregut —pensat especialment per a persones de mobilitat reduïda— situat a l'esplanada que voreja el riu Gave i que es pot fer a peu pla. Les escenes hi són esculpides sobre monòlits de pedra que destaquen per la seva blancor. Sigui quin sigui el recorregut escollit, en parar-nos a contemplar el signi-

ficat i el missatge de cadascun dels passos, el camí de creu de Jesús es materialitza també en qualsevol persona que experimenta el pes de la sofrença. Acostar-se fins a tocar la pedra, estendre la mà, sentir-se prop de Jesús, no donar-se per vençut... són estímuls per a continuar endavant. I duent al cor l'agraïment envers aquelles persones que fan costat als qui viuen condicionats per una situació precària de salut i envoltada de limitacions en la seva vida ordinària. Des de la fe podem dir que el servei que els presten fa de mà i de rostre de Crist. Ho recordem avui, diumenge de Rams, a l'inici d'una nova Setmana Santa que ha de conduir-nos, passant pel calvari, al goig d'una Pasqua gloriosa.

Diumenge de Rams | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (Salm 21)

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.»

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va

fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (21,1-11)

Quan eren prop de Jerusalem, arribaren a Bet-Fagué, a la muntanya de les Oliveres. Allà Jesús envià dos deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i trobareu tot seguit una somera fermada, amb el seu pollí. Deslligau-la i porteu-me'ls. Si algú us deia res, responeu-li que el Senyor els ha de menester, però els tornarà de seguida.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «Digueu a la ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega.» Els deixebles hi anaren, feren el que Jesús els havia manat, portaren la somera i el pollí, els guarniren amb els seus mantells, i ell hi pujà. Molta gent entapissava el camí amb els seus mantells, altres tallaven branques dels arbres per encatifar el terra i la gent que anava al davant i la que el seguia cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.»

Què aclamem el Diumenge de Rams? | Pere Casas Font.....

L'evangeli de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem remarca que **molta gent** entapissava el camí amb els seus mantells i altres tallaven branques dels arbres per encatifar el camí. També avui **molta gent** sortirà de casa seva amb rams i palmos per recordar i commemorar aquella rebufada entusiasta. Allà, a Jerusalem, la gent cridava: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel.» Però, ja ho sabem, aquella mateixa multitud que l'aclamava, uns dies més tard demanaria a crits que fos crucificat.

Aquí, a casa nostra, segurament que també brandarem els nostres rams i cantarem himnes de lloança al Senyor, i ben fet que farem, però, alerta!, que el clamorós diumenge de Rams no sigui sols una simple ostentació de la fe o l'oblit total del seu missatge. Recordar i commemorar l'entrada triomfal de Jesús és posar-nos colze a colze amb ell per unir-nos al seu coratge d'assumir fins i tot la mort cruel de la creu per ser fidel a les seves conviccions. Si aclamem els rams de la fe, de la veritat, de la solidaritat i de l'amor no estarem lluny de gaudir també de la seva resurrecció.

La creu, amor en la seva forma més radical | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el diumenge de Rams, en què recordem l'entrada de Jesús a la seva ciutat, Jerusalem, ocupa el centre de la litúrgia de la paraula el relat de la passió, en aquest any segons l'evangelista sant Mateu. El relat de la passió i mort del Senyor l'hem d'escoltar en la celebració i meditar-lo en la nostra pregària personal per a comprendre i viure millor el gran do de la «vida nova» que ens ha estat regalada en el baptisme.

En el baptisme participem de la mort de Crist, per a ressuscitar amb ell com una nova criatura (cf. CEC, 1215). El baptisme és la participació sacramental en el misteri pasqual de Crist. El baptisme no és un ritu màgic, ni és una invenció de l'Església. La font del sagrament del baptisme és el mateix Crist, la seva vida lliurada per la salvació de la humanitat.

El papa Benet XVI ens diu en l'encíclica *Deus caritas est*: «En la mort de Crist en la creu es realitza el fet de posar-se Déu contra si mateix, en lliurar-se per donar nova vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (núm. 12). No podem oblidar la realitat que és el fonament de tota la vida de gràcia: l'amor misericordiós de Déu. La realitat de l'amor de Déu, encara més «Déu que és amor» (1Jn 4,8), és qui actua —donant-se i estimant— en l'acte del baptisme i, durant tota la vida del batejat, fent rajar la font de la gràcia en el seu cor. La creu de Crist, però, no és solament el centre de la vida del creient batejat. La mort de Crist ocupa el centre del món i de la història. La seva creu redemptora continua present en el món com a font de vida i d'amor que mai no s'esgota. El món dona voltes i la humanitat en

la seva història s'apropa o s'allunya, accepta o rebutja la creu de Crist; però ella continua ferma, perquè és la paraula definitiva de l'amor de Déu, que ningú ni res no podrà mai esborrar.

La contemplació del misteri de la creu de Crist no ens pot deixar mai indiferents. Ens cal seguir Crist de veritat, viure el do rebut de la configuració a la seva mort, que és amor en la seva forma més radical, i viure la veritable conversió a l'amor vertader. Solament l'Esperit Sant ens pot portar per aquest camí: fer la voluntat de Déu, alliberant-nos del nostre egoisme, superant l'instint de domini sobre els altres i obrint-nos a la caritat de Crist. «El període quaresmal és el moment favorable per a reconèixer la nostra debilitat, acollir, amb una sincera revisió de vida, la gràcia renovadora del sagrament de la Penitència i caminar amb decisió envers Crist» (*Missatge de Quaresma*). La invitació de l'Església a la penitència i a la conversió té la seva expressió sacramental en el sagrament de la Penitència. I la penitència sacramental ha de fer sempre referència al baptisme: l'aigua de les llàgrimes de la penitència té l'efecte per l'aigua del baptisme, en què hem estat incorporats a la vida de fills de Déu.

«En l'evangeli segons sant Joan llegim que del costat traspassat de Crist en la creu va brollar sang i aigua (cf. Jn 19,34). La tradició de l'Església ha vist en aquest doble flux de sang i aigua una imatge dels dos sagraments fonamentals —l'Eucaristia i el baptisme—, que brollen del seu cor. Ells són el nou cabal que crea l'Església i renova el món» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II).

Agenda litúrgica de la setmana

17 ■ Diumenge de Rams / Cicle A.

Sant Anicet, papa (155-166). Sant Esteve Harding, abat (†1134).

Lectures: Processó: Mateu 21,1-11. Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Mateu 26,14-27,66

Litúrgia de les hores: Setmana II

18 ■ Dilluns Sant. Sant Perfecte, màrtir (†850).

Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

19 ■ Dimarts Sant. Sant Vicenç de Cotlliure, màrtir (†291)

Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38

20 ■ Dimecres Sant. Sant Sulpici, màrtir (?). Sant Adjutori, monjo (†1131).

Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

21 □ Dijous Sant. Sant Anselm, bisbe i doctor de l'Església (1033-1109).

Lectures: Missa de la Cena del Senyor: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

22 ■ Divendres Sant. Sant Apelles, màrtir. Sant Agapit, papa (†536).

Lectures: Celebració de la Passió del Senyor: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42

23 ■ Dissabte Sant. Sant Jordi,

màrtir, patró del principat de Catalunya (s. IV). Sant Adalbert, bisbe i màrtir (956-997).

Lectures: No hi ha celebració.

24 □ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor / Cicle A.

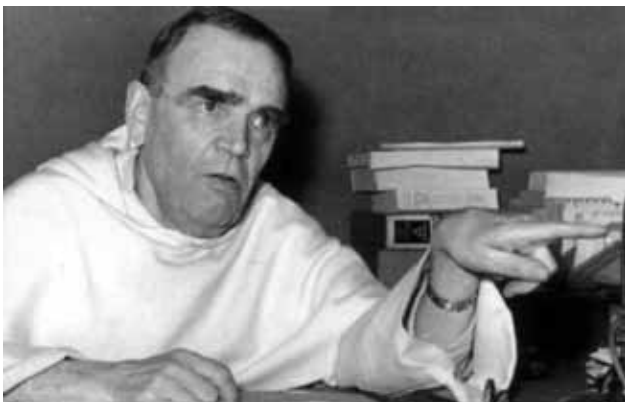
Sant Pere Ermengol, màrtir (†1304). Sant Fidel de Sigmaringen, prevere i màrtir (†1622).

Lectures: Vetlla: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Mateu 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9. Per a la missa vespertina, l'evangeli pot ser Lluç 24,13-35.

Un llibre i un autor: Tomàs d'Aquino, mestre d'espiritualitat, de Marie-Dominique Chenu

Volum núm. 8 (novembre del 2010, 208 pp.) de la col·lecció «Clàssics cristians del segle XX», una col·lecció promoguda per la Facultat de Teologia de Catalunya i editada per Pòrtic, amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense, la Fundació Dr. Albert Bonet i el Departament de Vice-presidència de la Generalitat de Catalunya. Traduïda del francès per Pacià Garriga i amb una introducció de Martí Gelabert.

La primera edició en francès d'aquest llibre va sortir publicada l'any 1959 amb el títol *Saint Thomas et la théologie*. L'any 1974 fou editat en català per l'Abadia de Montserrat amb el títol *Sant Tomàs d'Aquino, avui*. Ara s'ha preferit adoptar com a títol *mestre d'espiritualitat*, perquè «un aspecte important de la vida i obra de sant Tomàs, al qual Chenu dedica un encertat capítol, és la dimensió mística de sant Tomàs». També, de sant Tomàs d'Aquino, es pot llegir en català *Compendi de teologia* (una obra dedicada al seu secretari i amic Reginald de Piperno) dins la col·lecció «Clàssics del cristianisme», volum núm. 13, traducció de Ventura Sella i introducció del P. Evangelista Vilanova.

Apropar-se a la figura i obra de sant Tomàs d'Aquino, que visqué en el segle XIII entre els anys 1225-1274, és més sorprenent del que pot semblar a primera vista. El sol fet de llegir un resum de la seva vida i de la seva obra ja causa admiració i aquesta sensació encara augmenta si la presentació prové d'una persona com el P. Marie-Dominique Chenu (1895-1990),

dominic francès, en què la seva personalitat va de bracet amb la de sant Tomàs d'Aquino.

En la introducció es diu que el P. Chenu «és, sens dubte, un dels teòlegs més rellevants, realment un clàssic del segle XX. Clàssic, perquè la seva obra és un punt de referència necessari per a tothom que vulgui estudiar avui la història de

la teologia medieval, especialment Tomàs d'Aquino; clàssic, perquè les seves reflexions sobre la teologia del treball o el sacerdoci dels sacerdots obrers han estat pioneres i han obert perspectives; clàssic, per la seva decisiva aportació a la teologia dels signes dels temps, una de les grans novetats del Concili Vaticà II. Clàssic, tot comptat, per haver recorregut el camí que va de l'estudi de la història de la teologia a la comprensió de la dimensió històrica de la teologia, cosa que li va permetre elaborar una teologia sensible a les realitats humanes i als esdeveniments temporals».

El llibre, precedit d'una introducció (ja esmentada), s'estructura en set capítols i un apèndix. Tomàs d'Aquino, mestre en espiritualitat, és també tal com presenten els quatre primers capítols: el frare predicador, el mestre en teologia, el contemplatiu, l'herald d'una nova Cristiandat. Els capítols restants són dedicats als temes: *Imago mundi*, la vida virtuosa i el destí de sant Tomàs. Com a complement, al final de cada capítol s'hi afegeix una acurada selecció de textos que permeten de llegir en directe el que diuen sant Tomàs i altres autors de la seva època. En són una mostra els fragments de la pàgina següent. Òbviament, cal una certa preparació cultural, i fins i tot teològica, per a endinsar-se en la lectura del llibre. L'esforç que s'ha de fer paga la pena. Hi descobrirem els trets d'una persona que, si sovint ha estat encasellat com a autor d'una teologia especulativa, és, per damunt de tot, un «mestre espiritual».

Textos

Lletra de recomanació dels Predicadors

Honori, bisbe, servent dels servents de Déu, als seus venerables germans arquebisbes i bisbes, i als seus estimats fills els prelats de totes les Esglésies a les quals arribin aquestes lletres: salut i benedicció apostòlica.

Si és veritat que acollir un profeta a títol de profeta és merèixer la recompensa de profeta (Mt 10,41), és amb tota raó que us recomanem a tots vosaltres uns homes consagrats a la predicació, els quals són més que necessaris a la Santa Església per tal com li procuren l'aliment de la Paraula de Déu. Així us guanyareu una recompensa incomparable.

És per això que de molt bona gana hem acollit sota la nostra recomanació, i us recomanem, els nostres estimats fills els Predicadors, que, per la seva professió de pobresa i de vida religiosa, estan totalment habilitats per a l'anunci de la Paraula de Déu. Us preguem, doncs, a tots i us exhortem instantment, donant-vos-en l'ordre amb aquest escrit apostòlic, que els rebeu amb caritat quan posin els peus en les vostres regions per complir l'ofici de la predicació per al qual estan habilitats i que advertiu amb zel les poblacions que us han estat confiades perquè acullin de la seva boca amb devoció la llavor de la Paraula de Déu. Els assistireu generosament en les seves necessitats, en consideració a Déu i a Nós mateix...

Apliqueu-vos a manifestar-los un interès tan gran que, amb la vostra cooperació, duguin feliçment a terme el ministeri que els ha estat confiat i obtinguin el fruit anhelat del seu treball i la seva finalitat, que és la salvació de les ànimes.

Donat al Laterà, el 11 de les nones de febrer, l'any cinquè del nostre pontificat.

** Honori III va ser papa els anys 1216-1227 i fou qui va aprovar la regla de l'orde dels Predicadors, el 22 de desembre de 1216.*

Llibertat, llei i disciplina

Hi ha en l'home una aptitud natural a la virtut, però la mateixa perfecció de la virtut requereix necessàriament una certa disciplina per part del qui vol adquirir-la; exactament igual com veiem que l'home, per procurar-se els aliments o els vestits necessaris, posa en pràctica una indústria els punts de partida de la qual li forneix la Natura: la seva raó i les seves mans, però no l'acabament, encara que el forneixi als altres animals, als quals dona a bastament l'aliment i l'aixopluc.

Però no es pas fàcil de trobar un home capaç d'imposar-se aquesta disciplina virtuosa, ja que la perfecció de la virtut consisteix principalment a apartar l'home dels plaers prohibits, i aquests són la cosa a què els homes estan més inclinats, sobretot els joves, als quals la disciplina s'aplica de la manera més eficaç. Per aquesta raó cal que els homes rebin de fora la disciplina que condueix a la virtut.

Quan es tracta d'aquests joves que són inclinats a realitzar actes virtuoses, sigui per una bona disposició natural, sigui per costum, sigui més aviat pel favor diví, n'hi ha prou amb la disciplina paternal que es val d'advertiments. Però hi ha joves impudents, inclinats al vici, i que no es deixen moure fàcilment per les paraules; cal llavors recórrer a la força o al temor per apartar-los del mal. Cessant en efecte, si més no per aquests motius, de fer el mal, i deixant viure tranquils els altres, es troben finalment portats ells mateixos, pel costum adquirit, a fer voluntàriament el que començaren a fer per temor i a esdevenir així virtuoses.

Aquesta disciplina, que obliga per la por del càstig, és la disciplina de les lleis, l'establiment de les quals s'ha vist que era necessari per a assegurar la pau entre els homes i desenrotllar la virtut. Així com l'home consumat en virtut és el millor dels animals, així mateix, diu Aristòtil, l'home sense llei i sense justícia és el més dolent de tots; l'home disposa, en efecte, per a lluitar contra els seus transports i les seves concupiscències, de les armes de la raó, de les quals no disposen els altres animals.

**Summa teològica, II-I, qüestió 95, article 1*

Una notícia agredolça | **Jaume Campalans**

És una notícia que acabo de llegir en el setmanari «Vida Nueva», del 5-11 de març d'enguany. Ens és donada en forma de carta, signada per Elena Baeza, de Màlaga. La tradueixo. Diu així:

«El dia 21 de febrer proppassat morí Bernard Nathanson, més conegut com el "rei de l'avortament". Penedit del seu passat i convertit al catolicisme, es presentava a si mateix com "un assassí de masses". Assegurava: "Sóc responsable de la mort de 75.000 nens innocents." Nathanson explicava que dirigia la "clínica avortista més gran d'Occident, a Nova York. Tenia 35 metges a càrrec meu, amb 85 infermeres. Fèiem 120 avortaments cada dia en 10 quiròfans. Jo tenia vaixells, avionetes, propietats, dones... Tanmateix, tot això basat en una gran mentida, la mentida que la persona en el ventre matern no val res".

Quan el doctor deixà la clínica avortista i passà a ser cap d'obstretícia de l'Hospital de St. Luke's, les noves tecnologies, amb l'ultrasò al capdavant, ja començaven a funcionar. Fou aleshores quan Nathanson pogué observar el cor del fetus en els monitors electrònics. I va ser en aquest moment quan per primera vegada es planteja "què era allò que veritablement estaven fent a la clínica".

Reconegué públicament el seu error i, en comptes de recloure's en el silenci, actuà. En la revista mèdica

The New England Journal of Medicine hi publicà un article sobre la seva experiència, reconeixent que en el fetus hi ha vida humana. Aquesta seva decisió provocà una forta reacció i, tant ell com la seva família, reberen fins i tot amenaces de mort, però Bernard havia arribat a la conclusió que avortar "era un crim".

La mort de Nathanson serà motiu de reflexió per a tants assassins que avui en dia continuen matant éssers indefensos?».

Fins ací la carta.

Notícia molt agra i fins i tot molt amarga, aquesta: 75.000 infants assassinats!

Notícia aquesta també granment dolça i esperançadora: un metge que, en descobrir la veritat sobre la vida, reconeix el seu gravíssim error i pecat, se'n penedeix de cor, canvia la seva manera de procedir i dona a conèixer la seva descoberta perquè també d'altres puguin servir-se'n!

Cal divulgar aquest fet, ja que, essent avui l'avortament emparat, en molts casos, per la llei civil, és considerat cada vegada més una qüestió banal i sense cap importància.

No es poden pas oblidar, ni ara ni mai, aquestes paraules del Concili Vaticà II: «L'avortament i l'infanticidi són crims abominables» (GS, 51).

El pinzell de mossèn Pere

Josep M. Oliva, veí de Sant Martí de Tous, ha tramès a la redacció del Full aquesta seva reflexió inspirada en llegir la nota necrològica sobre Mn. Pere Bruch publicada el 20 de març, p. 7.

Mossèn Pere tenia uns quants pinzells. Els de fora, potser, només coneixien una figura que predicava amb vehemència qui era Déu, on era, on no el trobaríem...

Però tenia altres pinzells fins que et dibuixaven un rostre tendre i misericordiós de Déu. L'infern existeix, el dimoni et fa la guitza! Sí, però mira Maria, digues-li que l'estimes...

Si l'escoltaves, sota la negror d'aquella sotana s'amagava una ànima pura, una llum clara que s'ha

apagat. Però quin Déu més magnífic et mostrava, quina immensitat de llum, de bona doctrina, quina gràcia per a fer senzilla i alegre la fe!

Els pinzells es movien amunt i avall i de cop et suggerien que podies avançar cap a la Llum, que no tot estava perdut.

El vermell era l'audàcia; el groc, el foc que encenia el cor, i tots ells et dibuixaven un rostre humà i diví alhora: Crist.

Taques de foscor diabòliques volien fer malbé aquell rostre, però Mn. Pere Bruch lluitava perquè no fos així.

Gràcies, mossèn Pere, per l'esbós, per la llum, pels colors amb què vau dibuixar aquesta Església.

Jornada Sacerdotal i Consagració dels Sants Olis

Vic.- El pròxim 19 d'abril, Dimarts Sant, s'escau la tradicional Jornada Sacerdotal, que comprèn la solemne consagració dels Sants Olis que seran distribuïts a totes les parròquies del bisbat per a la administració dels sacraments. La diada donarà començ a les onze del matí amb la celebració a la catedral de la Missa Crismal, amb assistència del presbiteri diocesà i presidida pel senyor bisbe, a la qual també són convidats els fidels diocesans. Al migdia tindrà lloc al Seminari l'acostumat dinar de germanor, dins el qual es fa homenatge als sacerdots que compleixen noces d'or o d'argent de la seva ordenació. Enguany són els següents:

Noces d'or sacerdotals: Mn. Isidre Gras i Civit (Gelida), Mn. Josep Isern i Oliver (santuari del Far),

Mn. Carles Izquierdo i Balmes (santuari de la Gleva), Mn. Josep Jutglà i Caralt (Vic), Mn. Josep Sabaté i Padrós (Igualada), Mn. Josep Soldevila i Rauret (Vic), Mn. Jordi Rosich i Prat (Sant Feliu de Codines), P. Francesc Pujol i Roma, C.M.F., P. Lluís Rocaspana i Bastida, O.F.M., Mn. Ezequiel Sendrós i Argelich.

Noces d'argent sacerdotals: Mn. Joan Costa i Pregonas (Sant Martí de Tous).

1r. any de presbiterat: Mn. F. Xavier Bisbal i Talló i Mn. Joan Prat i Jorba (estudis a Roma), Mn. Ricard Làzaro i Medina (Santa Maria de Corcó).

Felicitem els preveres que celebren noces i demanem al Senyor que per molts anys continuï la seva fidelitat a l'Església.

Alta distinció francesa a un prevere català

El dia 22 de març, a l'ambaixada francesa davant la Santa Seu (Roma), va tenir lloc l'acte de lliurament de les insígnies de «chevalier de la Légion d'Honneur» a Mons. Valentí Miserachs i Grau, prevere del bisbat de Vic resident a la Ciutat Eterna i destacat conreador de la música, especialment de la música sacra.

Primerament, el sextet de metall de la basílica de Santa Maria la Major (basílica romana en la qual Miserachs és canonge i mestre de capella, a més de ser director del Pontifici Institut de Música Sacra, també ubicat a Roma) interpretà la Marsellesa (himne nacional francès), en orquestració del mateix homenatjat. Després l'ambaixador Stanislas de Laboulaye féu un parlament glossant els mèrits del mestre i la seva vinculació amb França. Imposada la condecoració, Mons. Miserachs donà les gràcies, remarcant, entre altres coses, el seu compromís amb dues cultures germanes com són la catalana i l'occitana. L'acte acabà amb la interpretació de l'Himne Pontifici (que precisament és d'autor francès, Charles Gounod), novament en arranjament del mestre Miserachs per al sextet esmentat.

L'acte comptà amb la presència dels cardenals Bernard Francis Law i Raffaele Farina, per part de la Cúria Romana, del secretari d'Estat d'Interior, Alain Marlex, per part de la República Francesa, i d'una distingida representació de familiars, amics i conciutadans d'aquest sacerdot-músic, fill de Sant Martí Sescgueioles (Anoia).

Col·lecta del Divendres Sant a favor de Terra Santa

El senyor bisbe recomana de donar tota la seva importància a aquesta col·lecta manada, que és costum de fer el dia del Divendres Sant i amb la qual ajudem tant al manteniment dels llocs sants com al sosteniment de les comunitats cristianes de Terra Santa. La causa és important, les necessitats són moltes i això ha d'estimular la nostra generositat.

En record de Cristina Kaufmann (I) | Ester Busquets i Alibés

Demà mateix, 18 d'abril, farà cinc anys de la mort de Cristina Kaufmann, una monja carmelita d'una personalitat molt rica i d'una vida espiritual molt profunda, que ens ha deixat en herència la saviesa de les seves pa-

raules, unes paraules que evocuen contínuament la seva experiència de transcendència. Autora de nombroses publicacions, entre els seus llibres cal destacar *El rostro femenino de Dios*, *La fascinación de una presencia* i *El amor tiene nombre*.

Cristina Kaufmann va néixer l'any 1939, amb l'esclat de la II Guerra Mundial, a Baden (Suïssa), en el si d'una família catòlica. Atreta pel quadre «Mater Dolorosa» del Greco, a dinou anys visita Espanya durant deu mesos. Aquesta estada li permet d'endinsar-se també en el coneixement de les obres de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu, amb els quals se sentirà en plena sintonia durant tota la seva vida. En 1960 torna a Suïssa, però sent la nostàlgia de la cultura mediterrània, i la seva vocació carmelita, que ja s'havia manifestat en l'adolescència, es fa més intensa. Així en 1964 ingressa en el Carmel de Mataró, on viurà fins a la seva mort.

En un obituari sobre Cristina, signat per Samuel Gutiérrez dins *Catalunya Cristiana*, podem llegir: «Al llarg dels seus més de quaranta anys com a religiosa contemplativa en el Carmel de Mataró, Cristina Kaufmann es va convertir per a molts en una veritable mestra de l'ànima. La seva mort el passat 18 d'abril semblava haver arravatat a l'Església catalana un dels seus principals referents espirituals.»

La religiosa havia adquirit una dimensió pública sobretot després d'una entrevista realitzada per Mercedes Milà a TVE1, en horari de màxima audiència, el maig de 1984. Dos anys més tard, la primavera de 1996, el periodista Francesc Grané també l'entrevistà en el Carmel de Mataró per submergir-se en la interioritat de Cristina Kaufmann. La notícia de la seva mort va fer que la productora catalana Eulogos Media, amb Grané al capdavant, presentés en DVD el documental *Cristina Kaufmann: re-crear les soledats*. En aquesta gravació la religiosa «va repassant amb paraules, però també amb els gestos i amb la mirada, el nucli de la fe cristiana».

El lema de la seva vida fou «viure en obsequi de Jesucrist», com diu la regla del Carmel. Cristina Kaufmann va morir el dimarts de Pasqua del 2006, i les seves últimes paraules a la seva comunitat van ser d'amor: «Sóc molt pobra, no tinc res, però us deixo el que tinc: Déu... Només tinc una paraula a dir-vos: Déu és amor.» En un pròxim article ens aprofitarem a la seva espiritualitat.

Llibres | Col·lecció «Sants i santes» del Centre de Pastoral Litúrgica

Els dos opuscles núms. 175 i 176, publicats recentment, són dedicats als següents sants:

Sant Hermenegild, el màrtir fill de rei, a càrrec d'Hermenegildo de la Campa i Juan Antonio Toro. Presentació d'un príncep visigot que va anteposar la defensa de la fe catòlica a la seva pròpia vida. La seva festa se celebra el 13 d'abril.

Juliana i Semproniana, una flama encesa, a càrrec de Josep Lligadas. Presentació de dues màrtirs gairebé desconegudes, esdevingudes estímul cristià i ciutadà. La seva festa se celebra el 27 de juliol.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60